

Comentariul 3: Tirania Partidului Comunist Chinez

Cuvânt înainte

Când se vorbește despre tiranie, majoritatea chinezilor se gândește la Qin Shi Huang (259-210 î.C.), primul împărat din dinastia Qin, a cărui curte opresivă a ars cărțile de filozofie și a îngropat de vii intelectualii care studiau confucianismul. Tratamentul crud pe care l-a aplicat Qin Shi Huang propriului popor își are originea în strategia sa „de susținere a puterii cu toate mijloacele existente sub împărăția Cerului”¹. Strategia sa a avut patru puncte principale: taxarea excesivă; disiparea resurselor umane în proiecte care aveau ca scop glorificarea persoane sale; folosirea torturii, legi draconice și pedepsirea chiar și a membrilor familiilor și a vecinilor celor condamnați; controlul conștiinței oamenilor prin blocarea tuturor surselor de gândire și expresie liberă prin arderea cărților și chiar îngroparea de vii a intelectualilor. Sub conducerea lui Qin Shi Huang, China avea o populație de aprox. 10 milioane; curtea lui Qin a obligat mai mult de 2 milioane de oameni la muncă forțată. Qin Shi Huang a adus legi draconice și pe tărâmul intelectual, interzicând gândirea liberă. Pe timpul domniei sale au fost omorâți mii de intelectuali care studiau confucianismul și oficiali care criticau guvernul.

Tirania surprinsă de aparatul foto: polițiști în uniformă și în civil arestează aproximativ 10 practicanți Falun Gong care au venit în Piața Tiananmen pentru a face apel pașnic împotriva persecutiei - 9 noiembrie 2000. (Global

Astăzi, violența și abuzurile Partidului Comunist Chinez (PCC) sunt chiar mai severe decât cele ale tiraniceii dinastiei Qin. Filozofia PCC este una de „luptă”; conducerea comunismului a fost construită pe baza „luptei de clasă”, a „luptelor pentru orientare” și a „luptei ideologice”, atât în China cât și în alte țări. Mao Zedong, primul conducător al PCC al Republicii Populare Chineze a afirmat deschis: „Cu ce se poate lăuda împăratul Qin Shi Huang? El a omorât doar 460 de intelectuali, pe când noi am omorât 46.000. Există oameni care ne acuză că practicăm dictatura, asemenea împăratului Qin Shi Huang, ceea ce recunoaștem în totalitate. Se potrivește cu realitatea. Păcat că nu ne-au dat suficient credit, așa că trebuie să facem mai mult”².

Să aruncăm o privire asupra Chinei în cei 55 de ani chinuitori de dictatură a PCC. Având drept filozofie de bază „lupta de clasă”, PCC a făcut totul pentru a comite un „genocid al claselor” și a instaurat domnia terorii prin mijloacele violente ale revoluției. Crimele și spălarea pe creier au fost folosite pentru a suprima orice altă credință în afară de cea în teoria comunismului. PCC a lansat mișcare după mișcare cu scopul de a-și crea o imagine invincibilă și asemănătoare cu cea a unei forțe divine. Urmând teoria luptei de clasă și a revoluției, PCC a încercat să elimine dizidenții și clasele care i s-au opus, folosind violența și minciuna, forțând poporul chinez să devină un servitor docil aflat sub conducerea sa tiranică.

I. Reforma agrară - eliminarea clasei proprietarilor de pământ

¹ Din „Analele Alimentelor și Mărfurilor” în *Istoria fostei dinastii Han (Han Shu)*. „Tot ce există sub cer” se referă la China sub împărați

² Qian Bochong, *Cultura orientală*, ediția a patra, 2000

După nici trei luni de la înființarea Chinei comuniste, PCC lansat campania eliminării proprietarilor de pământ ca una din „liniile directoare” ale programului de reformă agrară în întreaga țară. Sloganul Partidului - „pământ țăranilor” - a încurajat partea egoistă a țăranilor fără pământ, îndemnându-i să se lupte cu proprietarii de pământ folosind orice mijloace, fără să țină cont de implicațiile morale ale faptelor lor. Reforma agrară a stipulat explicit eliminarea clasei proprietarilor de pământ și a împărțit populația rurală în categorii sociale. Douăzeci de milioane de locuitori ai satelor din întreaga țară au fost etichetați drept „proprietari de pământ”, „chiaburi”, „reacționari” sau „elemente rele”. Acești proaspăt „desmoșteniți” au fost supuși discriminării, umilințelor și și-au pierdut total drepturile civile. În același timp cu extinderea campaniei de reformă agrară în zonele îndepărtate și în cele populate de minorități etnice, s-au extins rapid și organizațiile PCC. Comitetele de Partid orășenești și filialele de Partid sătești s-au răspândit în întreaga Chină. Filialele locale erau purtătoarele de cuvânt ale Comitetului Central al PCC și în același timp „prima linie” a frontului luptei de clasă, instigând țăranii la luptă împotriva celor care aveau pământul. Aproximativ 100.000 de proprietari de pământ au murit în cursul acestei mișcări. În unele regiuni, PCC și țăranii au omorât proprietarii de pământ și membrii familiilor acestora, fără să țină seama de vârstă sau sex, pentru a elimina total clasa proprietarilor de pământ.

În același timp, PCC a lansat primul său val de propagandă, declarând că „primul secretar Mao este marele salvator al poporului” și că „numai PCC este capabil să salveze China” În cursul reformei agrare, țăranii fără pământ și-au realizat scopurile în urma implementării politicii PCC de deposedare și jaf, fără să le pese deloc de mijloacele folosite. Viața țăranilor săraci s-a îmbunătățit și ei au considerat că aceasta se datorează PCC și drept urmare au acceptat propaganda PCC conform căreia Partidul reprezenta interesele poporului.

Pentru noii proprietari de pământ zilele bune ale sloganului „pământ pentru țărani” nu aveau să dureze mult. După numai doi ani, PCC a impus țăranilor un număr de lucruri: grupurile de ajutor reciproc, cooperativele primare, cooperativele avansate, și comunele populare. Folosind sloganul care critica „femeile cu picioarele legate” (cele care se mișcă încet), an după an PCC a continuat să preseze țăranii să se „avânte” spre socialism. Cu cerealele, bumbacul și uleiul de gătit supuse unui sistem de producție și distribuție unic în întreaga țară, majoritatea produselor agricole au fost excluse din schimbul de piață. În plus PCC a stabilit un sistem de înregistrare a populației prin care țăranilor li s-a interzis posibilitatea de a merge să caute de lucru sau să locuiască în orașe. Cei care erau înregistrați ca rezidenți ai zonelor rurale nu aveau voie să cumpere cereale din magazinele de stat, iar copiii lor nu aveau voie să meargă la școală în oraș. Copiii țăranilor nu puteau decât să rămână țărani, astfel că cei 360 milioane de locuitori ai satelor în 1950 au fost transformați într-o clasă discriminată de cetățeni.

Începând cu 1978, în primii cinci ani după migrarea de la sistemul colectiv la un sistem bazat pe contractul familial, dintre cei 900 de milioane de țărani, unii au avut de câștigat, venitul lor a crescut oarecum, iar statutul lor social s-a îmbunătățit întrucâtva. Însă acest câștig minor avea să dispară curând datorită unei structuri de prețuri care favorizează produsele industriale față de cele agricole; țăranii aveau să se afunde în sărăcie încă o dată. Diferența între veniturile populației de la oraș și a populației de la sat s-a mărit drastic, iar discrepanțele economice au continuat să crească. Noii proprietari de pământ și țăranii bogați au reapărut la sate. Date ale agenției *China Nouă*, purtătoarea de cuvânt a PCC, arată că, din 1997, venitul în marile zone de producție cerealieră, venitul majorității gospodăriilor rurale, a stagnat sau chiar s-a micșorat în unele cazuri. Cu alte cuvinte, câștigul obținut de țărani din producția agricolă n-a crescut de fapt. Raportul între venitul de la oraș și cel de la sate a crescut de la 1.8 / 1 în anii 1980 la 3.1 / 1 astăzi.

II. Reforma industrială și comercială - eliminarea clasei capitaliștilor

O altă clasă pe care PCC a vrut să o elimine a fost burghezia, care deținea capital în orașe și în satele mai mari. În perioada reformei industriei și a comerțului în China, PCC susținea că cele două clase, clasa capitaliștilor și clasa muncitoare au o natură diferită: clasa capitaliștilor este clasa exploatoare, în timp ce clasa muncitoare nu este exploatoare și este împotriva exploatării. Conform acestei logici, clasa exploatoare s-a născut pentru a exploata și va continua exploatarea până în momentul în care va pieri; nu putea fi decât eliminată, reformarea ei fiind imposibilă. În aceste condiții PCC a folosit ca metode de transformare a capitaliștilor și a negustorilor atât spălarea pe creier cât și omorul. PCC a folosit vechea și mult uzitată metodă a susținerii celor docili și distrugerea celor care aveau păreri opuse. Dacă renunțai la bunurile tale în favoarea statului și susțineai PCC erai considerat un element-problemă minor. Dacă însă nu erai de acord sau te plângeai de politica PCC, erai etichetat drept reacționar și deveneai ținta dictaturii draconice a PCC.

În timpul domniei terorii rezultate ca urmare a aplicării acestor reforme, toți capitaliștii și proprietarii de firme au renunțat la proprietăți. Mulți dintre ei n-au putut îndura umilințele la care erau supuși și s-au sinucis. Chen Yi, primarul Shanghai-ului din vremea respectivă, întreba în fiecare zi „Câți parașutiști am avut azi?” referindu-se la numărul de capitaliști care se sinucisera în ziua respectivă prin aruncare de pe acoperișurile clădirilor. În numai câțiva ani PCC a eliminat complet proprietatea privată în China.

În timpul implementării programelor de reformă industrială și agrară, PCC a lansat o mulțime de mișcări prin care a persecutat poporul chinez. Dintre aceste mișcări au făcut parte: suprimarea „contra-revoluționarilor”, campania reformei gândirii, curățarea clicii anti-PCC condusă de Gao Gang și Rao Shushi, investigarea grupului contra-revoluționar al lui Hu Feng³, campania celor „Trei Anti”, campania celor „Cinci Anti”, și suprimarea „în profunzime” a contra-revoluționarilor. PCC a folosit aceste mișcări pentru a persecuta nenumărați oameni nevinovați. În fiecare mișcare politică PCC s-a folosit din plin de resursele pe care le controla, de guvern și comitetele de Partid, de filialele și sub-filialele acestuia. Trei membri de Partid formau o mică celulă „de luptă”, infiltrându-se în toate satele și cartierele. Aceste „echipe de luptă” erau omniprezente și nu lăsau nici o piatră neîntoarsă. Această rețea de control a Partidului care se întindea peste tot, moștenită de la „filialele Partidului înființate în armată” în timpul anilor de război, a jucat un rol cheie în mișcările politice care au urmat.

III. Lupta împotriva religiei și a grupurilor religioase

O altă atrocitate comisă de PCC după înființarea Republicii Populare Chineze a fost suprimarea brutală a religiei și interzicerea totală a grupărilor religioase independente. În 1950, PCC a ordonat guvernelor sale locale să interzică toate credințele religioase neoficiale și societățile secrete. PCC susținea că toate aceste grupuri „subversive” erau „unlelele” proprietarilor de pământ, fermierilor bogați, reacționarilor, și ale agenților secreți ai Koumintang-ului (KMT). În lupta dusă la nivel național, guvernul a mobilizat clasele care-i inspirau încredere, pentru a-i identifica și persecuta pe membrii diferitelor grupări religioase. Instituțiile guvernamentale la diferite niveluri au fost implicate direct în eliminarea acestor „grupuri superstițioase”: comunitățile de creștini, catolici, taoiști (în special credincioșii I-Kuan Tao) și budiști. Au ordonat tuturor membrilor acestor biserici, temple și societăți religioase să se înregistreze la agențiile guvernamentale și să declare public că au greșit prin implicarea lor. Cei care n-au procedat

³ Gao Gang și Rao Shushi foști membri ai Comitetului Central. După o încercare nereușită în lupta pentru putere în 1954, au fost acuzați de tentativă de dezbinare a Partidului și excluși din Partid. Hu Feng, intelectual și critic literar, s-a opus politicii literaturii doctrinare a PCC. A fost dat afară din Partid în 1955 și condamnat la 14 ani de închisoare. Din 1951 în 1952 PCC a inițiat campania „Celor trei Anti” și campania „Celor cinci Anti”, mișcări al căror scop declarat a fost eliminarea corupției, risipei și a birocrăției din cadrul Partidului, guvernului, armatei și a organizațiilor de masă

conform ordinelor guvernului au fost pedepsiți sever. În 1951 guvernul a promulgat în mod formal regulamente prin care toți cei care își continuau activitatea în grupurile religioase neoficiale erau amenințați cu închisoare pe viață sau cu moartea.

Această mișcare a persecutat un mare număr de credincioși, oameni buni și care respectau legile. Statistici incomplete indică faptul că în anii 1950 cel puțin trei milioane de credincioși și membri ai unor grupuri neoficiale au fost persecutați, unii dintre ei fiind omorâți. PCC a răscolit aproape fiecare gospodărie în întreaga țară interogând oamenii, distrugând chiar și statuile „zeului bucătăriei” la care țaranii chinezi se închinau în mod tradițional. Execuțiile au întărit mesajul conform căruia ideologia comunistă era singura ideologie legitimă și singura credință legitimă. Conceptul de credincioși „patriotici” s-a născut la scurt timp după aceea. Constituția Chinei îi proteja doar pe credincioșii „patriotici”. Realitatea era că indiferent de religia în care credeai, exista un singur criteriu: trebuia să respecti instrucțiunile PCC și trebuia să accepți faptul că PCC era deasupra tuturor religiilor. Dacă erai creștin, PCC era Dumnezeuul Dumnezeului creștinătății. Dacă erai budist, PCC era maestrul Buddha al maestrului Buddha. Între musulmani era Allah al lui Allah. În cazul budhismului tibetan care crede într-un „Buddha în viață”, PCC a intervenit și a ales cine va fi acel „Buddha în viață”. PCC n-a lăsat oamenilor decât șansa să spună și să facă ce le ordona PCC. Toți credincioșii au fost forțați să ducă la îndeplinire obiectivele PCC, fiind lăsați să-și practice credințele doar formal. Cei care nu s-au conformat au devenit ținte ale persecuției și dictaturii PCC.

Potrivit unui raport din 22 februarie 2002 din revista online *Omenirea și drepturile omului*, 20.000 de creștini au condus un studiu cu 560.000 de creștini aparținând „bisericii la domiciliu” în 207 orase, din 22 de provincii din China. În urma sondajului a rezultat că, dintre participanții „bisericii la domiciliu”, 130.000 sunt sub supravegherea guvernului. În cartea „*Cum au fost persecutați creștinii de PCC*” (1958) s-a afirmat că până în 1957 PCC a omorât peste 11.000 de credincioși și a arestat și estorcat bani arbitrar de la încă mulți alții.

Prin eliminarea claselor proprietarilor de pământ și capitaliștilor și prin persecutarea unui mare număr de credincioși și oameni care respectau legile, PCC a deschis drumul instaurării comunismului ca religie suverană în China.

IV. Mișcarea „împotriva dreptei” - spălarea pe creier la nivel național

În 1956 un grup de intelectuali din Ungaria au format „Cercul lui Petofi” care a organizat forumuri și dezbateri critice la adresa guvernului Ungariei. Grupul a determinat izbucnirea unei revoluții în întreaga Ungarie, revoluție care a fost zdrobită de soldații sovietici. Mao Zedong a tras învățăminte din „evenimentul ungar”. În 1957 Mao Zedong a cerut ajutorul intelectualilor din China și a altor oameni cărora le-a cerut să participe la „rectificarea PCC”. Această mișcare, cunoscută sub numele de „Mișcarea celor o sută de flori”, a avut ca slogan „să lăsăm o sută de flori să înflorească și o sută de curenți de gândire să concureze”. Scopul lui Mao Zedong a fost să provoace „elementele ostile Partidului” din rândul populației. În scrisoarea sa către șefii de Partid din provincie din 1957, Mao Zedong își face cunoscută intenția de a „momi șerpii afară din găurile lor”, lăsându-i să-și expună liber pozițiile în numele libertății de gândire și a rectificării PCC.

Sloganele din acea vreme au încurajat oamenii să vorbească și au promis că nu vor exista măsuri de represiune - Partidul nu va „prinde coada calului”, nu va „da cu bățul”, nu va „plăti conturile mai târziu”, în sensul că Partidul nu va căuta vini, nu va ataca, nu va eticheta și nu se va răzbuna. Cu toate acestea, nu după mult timp, PCC a inițiat mișcarea „Anti Dreapta”, etichetându-i drept elemente de dreapta pe 540.000 dintre cei care îndrăzniseră să vorbească. Dintre aceștia 270.000 și-au pierdut locurile de muncă, 230.000 au fost etichetați drept „elemente de dreapta moderate”,

sau „elemente anti-PCC și anti-socialiste”. Mai târziu unii au rezumat stratagemele politice de persecuție ale PCC la patru puncte: atragerea șerpilor afară din găurile lor; fabricarea crimelor, atacul prin surprindere și pedepsirea printr-o singură acuzație; atacul necruțător în numele salvării oamenilor; și autocritica forțată și folosirea celor mai severe etichete.

Ce erau de fapt „discursurile reacționare” care au determinat exilarea în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, pe o durată de mai mult de 30 de ani, a atâtor presupuși anti-comuniști și „elemente de dreapta”? Cele „trei teorii reacționare principale”, ținta atacului general și a asalturilor intensive din acea vreme, au constat în câteva discursuri ale lui Luo Longji, Zhang Bojun și Chu Anping. O privire mai atentă asupra propunerilor și sugestiilor lor arată că cerințele lor erau în totalitate inofensive.

Luo a sugerat formarea unei comisii comune în care să participe PCC și diferite partide „democratice”, care să investigheze devierile în „Campania celor Trei Anti”, „Campania celor Cinci Anti” și în mișcările de epurare a reacționarilor. Chiar Consiliul de Stat prezentase în mai multe rânduri Comitetului Politic Consultativ și Congresului Poporului materiale spre a fi comentate și a primi observații, iar Zhang a propus includerea Comitetului Politic Consultativ și a Congresului Poporului în procesul de luare a deciziilor.

Chu a sugerat că, deoarece și cei care nu sunt membri PCC au idei bune, respect față de propria persoană și simț al responsabilității, nu este nevoie ca în întreaga țară, în orice unitate de muncă, mică sau mare, sau chiar în fiecare echipă de muncă din fiecare unitate de lucru, șefii să fie membrii PCC. El a mai sugerat că nu este nevoie ca absolut orice lucru, de importanță majoră sau minoră, să fie făcut conform propunerilor membrilor PCC. Toți trei și-au exprimat dorința de a urma PCC și nici una dintre sugestiile lor n-a depășit granița delimitată de cuvintele celebre ale criticului și scriitorului Lu Xun⁴: „Maestre, ți s-au murdărit hainele. Te rog, dă-le jos și eu am să ți le spăl”. Ca și Lu Xun, aceste „elemente de dreapta” și-au exprimat docilitatea și respectul, fără intenții ascunse.

Nici unul dintre „elementele de dreapta” care au fost condamnate n-a sugerat că PCC ar trebui răsturnat de la putere; tot ce au făcut a fost să critice constructiv. Cu toate acestea, tocmai din cauza acestor sugestii, zeci de mii de oameni și-au pierdut libertatea și milioane de familii au avut de suferit. Au urmat mai multe mișcări: „mărturisirea în fața PCC”, vânătoria radicalilor, o nouă „Campanie a celor Trei Anti”, trimiterea intelectualilor la țară și obligarea lor la munca grea și „prinderea elementelor de dreapta care au scăpat prima dată”. Oricine avea o neînțelegere cu șeful la muncă, în special cu secretarii de Partid, era etichetat drept anti-PCC. Era apoi supus unei critici constante de către PCC, sau era trimis în lagăre de muncă pentru reeducare forțată. Uneori PCC muta familii întregi în zone rurale, iar copiii acestor familii nu le mai era permis să meargă la facultate sau să se înroleze în armată. Le era de asemenea interzis să-și caute de lucru la orașe sau comune. Familiile își pierdeau siguranța locului de muncă și beneficiile privind serviciile publice medicale. Deveneau membri de jos ai clasei țăranilor și desmoșteniți chiar în rândul clasei cetățenilor defavorizați.

După persecuție o parte a intelectualilor au dezvoltat o personalitate duală. Ei au urmat îndeaproape „Soarele Roșu” și au devenit „intelectuali de curte” ai PCC, făcând și zicând tot ce le cerea PCC. Alții s-au distanțat de politică. Intelectualii chinezi, care au avut în mod tradițional un puternic simț al responsabilității față de țară, au fost reduși la tăcere, lucru care continuă și azi.

⁴ Lu Xun sau Lu Hsun (25 septembrie 1881 - 19 octombrie 1936) este de multe ori considerat fondatorul limbajului literar chinezesc modern (Baihua). El a fost și un remarcabil traducător. Ca scriitor de stânga, Lu a jucat un rol important în istoria literaturii chineze. Cărțile sale au influențat mulți tineri. După ce în 1906 s-a întors din Sendai, Japonia, unde își făcuse studiile medicale, el a devenit lector la Universitatea din Beijing și a început să scrie

V. „Marele Salt Înainte” - fabricarea de minciuni pentru a testa loialitatea populației

După mișcarea „Anti Dreapta”, China a început să se teamă de adevăr. Toată lumea a început să asculte neadevăruri, să spună povești neadevărate, să fabrice întâmplări false, să evite și să acopere adevărul cu minciuni și zvonuri. „Marele Salt Înainte” a fost un exercițiu colectiv, la nivel național, de mințit. Populația din întreaga țară, sub îndrumarea spectrului demonic al PCC, a făcut o mulțime de lucruri ridicole. Atât cei care mințeau cât și cei mințiți au fost trădați. Cu această campanie de minciună și acțiuni ridicole, PCC și-a implantat energia demonică și violentă în lumea spirituală a poporului chinez. La vremea respectivă mulți cântau cântece care promovau Marele Salt Înainte:

“Eu sunt Împăratul de Jad⁵,
Eu sunt Regele Dragonilor.
Eu ordon celor trei munți și cinci defileuri să se dea la o parte,
Iată că am sosit.”

Campanii cum ar fi „obținerea de 75.000 kg de cereale la hectar”, „dublarea producției de oțel” și „depășirea Angliei în 10 ani și a SUA în 15 ani” apăreau an după an. Aceste politici au generat o mare foamete de nivel național, care a costat milioane de vieți omenești.

În timpul celei de a opta plenare a Comitetului Central al PCC (1959, în Lushan), câți dintre participanți n-au fost de acord cu punctul de vedere al generalului Peng Dehuai⁶ conform căruia Marele Salt Înainte inițiat de Mao Zedong era o prostie? Cu toate acestea, a susține politica lui Mao Zedong sau a fi împotriva ei era linia de demarcație între a fi loial și a fi trădător, sau, cu alte cuvinte, între viață și moarte. Într-o poveste din istoria chineză, când Zhao Gao⁷ a susținut că o căprioară era de fapt un cal, el știa foarte bine diferența între cal și căprioară, dar a făcut afirmația intenționat, pentru a controla opinia publică, pentru a reduce la tăcere orice argument și pentru a-și extinde puterea. Rezultatul plenarei de la Lushan a fost că însuși Peng Dehuai a fost forțat să semneze o declarație prin care se condamna singur și prin care se excludea singur din guvernul central. În același fel, în ultimii ani ai Revoluției Culturale, Deng Xiaoping a fost forțat să promită că nu va contesta niciodată decizia guvernului de a-l elibera din post.

Societatea se bazează pe experiențele din trecut, în încercarea de a înțelege lumea și de a lărgi orizontul. Cu toate acestea PCC a eliminat orice posibilitate de a învăța din experiența istoriei și din lecțiile trecutului. Cenzura oficială a mass-mediei nu a făcut decât să ajute la reducerea capacității de discernământ. După fiecare mișcare politică, generațiilor tinere nu li s-a vorbit decât despre victoriile răsunătoare ale Partidului, fiind complet lipsite de analiza, idealurile și experiența

⁵ Împăratul de Jad și Regele Dragon sunt personaje mitologice. Împăratul de Jad, cunoscut în mod formal sub numele de Augustul Personaj de Jad și denumit familiar de copii și oamenii obișnuiți „Bunicul din Rai”, este în credința chineză conducătorul Raiului și unul dintre cei mai importanți zei din panteonul Daoist chinezesc. Regele Dragon este conducătorul divin al celor patru mări. Fiecare mare, corespunzând unui punct cardinal, este condusă de un Rege Dragon. Regii Dragoni trăiesc în palate de cristal păzite de soldați creveți și generali crabi. În afara faptului că domnesc peste împărăția apelor, Regii Dragoni controlează norii și ploaia. Se spune că Regele Dragon al Mării de Est domnește peste cel mai întins teritoriu

⁶ Peng Dehuai (1898 - 1974): general comunist chinez și lider politic. Peng a fost comandantul șef în războiul din Coreea, a fost vice-premier al Consiliului de Stat, membru al Biroului Politic și Ministrul al Apărării între 1954-1959. A fost înlăturat după ce și-a manifestat dezaprobarea față de abordarea de stânga a lui Mao Zedong, la plenara PCC din 1959 din Lushan

⁷ Zhao Gao (data nașterii necunoscută, a murit în 210 d.C): eunucul șef din timpul dinastiei Qing. În 210 d.C, după moartea împăratului Qin Shi Huang, Zhao Gao, prim-ministrul Li Si și cel de-al doilea fiu al împăratului, Hu Hai, au încălcat două puncte din testamentul împăratului instaurându-l pe Hu Hai ca nou împărat și forțându-l pe prințul Fu Su să se sinucidă. Mai târziu neînțelegerile dintre Zhao Gao și Hu Hai s-au accentuat. Zhao a adus o căprioară la curtea regală și a afirmat că este un cal. Doar un mic număr de oficiali au îndrăznit să-l contrazică și să spună că nu este un cal, ci o căprioară. Zhao Gao a considerat că cei care l-au contrazis sunt împotriva lui și i-a înlăturat de la curte

profundă a generațiilor mai în vârstă. Drept urmare oamenii au doar informații vagi cu care să înțeleagă istoria și să judece noile evenimente, crezând astfel că judecă bine, dar fiind extrem de departe de adevăr. Astfel, politica PCC de a menține oamenii ignoranți a fost îndeplinită în totalitate.

VI. Revoluția Culturală - lumea întoarsă cu susul în jos prin posedare demonică

Revoluția Culturală a constituit o mare realizare a spectrului comunist care a reușit să stăpânească întreaga Chină. În 1966 un nou val de violență se rostogolea pe pământurile Chinei, și o teroare roșie de necontrolat zguduia munții și îngheța râurile. Scriitorul Qin Mu a descris Revoluția Culturală în termeni reci:

A fost într-adevar o calamitate fără precedent: [PCC] a pus după gratii milioane de oameni, asociindu-i cu vreun membru (vizat) al familiei; a curmat încă și mai multe milioane de vieți, a dezbinat familii, a transformat copiii în criminali și hoți, a ars cărți, a dărâmat clădiri străvechi, a distrus mormintele antice ale intelectualilor comițând tot felul de crime în numele revoluției.

Conform unor estimări modeste numărul morților nenaturale din China în timpul Revoluției Culturale este în jur de 7,73 milioane.

Oamenii cred de multe ori în mod greșit că violențele și crimele din timpul Revoluției Culturale s-au petrecut în mare măsură în timpul mișcărilor rebele, și că omorurile au fost comise de Gărzile Roșii și de rebeli. Cu toate acestea, mii de documente oficiale publicate la nivel de provincie indică faptul că cel mai mare număr de morți nenaturale din timpul Revoluției Culturale a fost atins nu în 1966, când Gărzile Roșii controlau majoritatea organizațiilor guvernamentale, și nici în 1967 când rebelii s-au luptat armat cu diferite grupări, ci în 1968, când Mao Zedong a recâștigat controlul asupra întregii țări. Autorii acelor crime notorii au fost, de multe ori, ofițeri și soldați, milițieni înarmați și membri PCC la toate nivelurile de guvernare.

Următoarele exemple arată că violența din timpul Revoluției Culturale a fost politica PCC și a guvernului local și nu comportamentul extrem al Gărzilor Roșii. PCC a ascuns instigările directe și implicarea directă în violență a liderilor de Partid și guvernanților.

În august 1966 Gărzile Roșii au expulzat din Beijing rezidenții care fuseseră etichetați „proprietari de pământ, fermieri bogăți, reacționari, elemente negative și elemente de dreapta” și i-au forțat să se mute la sate. Statistici oficiale incomplete arată că 33.695 de case au fost perchezitionate și 85.196 de rezidenți ai Beijing-ului au fost expulzați, fiind trimiși în satele de unde le proveneau părinții. Gărzile Roșii au urmat exemplul în toată țara, expulzând mai mult de 400.000 de rezidenți urbani către sate. Erau exilați la sat chiar oficialități cu rang înalt, ai căror părinți fuseseră proprietari de pământ.

De fapt, PCC plănuise campania de expulzare încă înainte de începerea Revoluției Culturale. Fostul primar al Beijing-ului, Peng Zhen, declarase că locuitorii Beijing-ului trebuie să fie puri „precum cristalul” din punct de vedere ideologic, însemnând că rezidenții cu „origine nesănătoasă” urmau să fie expulzați din oraș. În mai 1966 Mao Zedong a comandat subordonaților săi să „protejeze capitala”. În capitală s-a format o echipă de lucru condusă de Ye Jianying, Yang Chengwu și Xie Fuzhi. Una dintre sarcinile acestei echipe a fost să folosească poliția Beijing-ului pentru a-i expulza pe rezidenții cu origine nesănătoasă.

Această istorie clarifică motivul pentru care guvernul și poliția n-au intervenit, ci dimpotrivă, au susținut Gărzile Roșii în perchezițiile caselor și expulzarea a peste două procente din populația

Beijing-ului. Ministrul Securității Publice, Xie Fuzhi, a cerut poliției să nu intervină împotriva acțiunilor Gărzilor Roșii, ci să le dea sfaturi și informații. Gărzile Roșii au fost pur și simplu folosite de PCC pentru a duce la îndeplinire o acțiune plănuită. Ulterior, la sfârșitul lui 1966, Gărzile Roșii au fost abandonate. Mulți membri ai Gărzilor Roșii au fost etichetați drept contra-revoluționari și închiși, iar mulți au fost trimiși la sate împreună cu mulți tineri de la oraș, pentru a munci acolo și a-și „reforma gândirea”. Organizația Gărzilor Roșii din Orașul de Vest, care a condus operațiile de expulzare a rezidenților din orașe a fost înființată „sub îndrumarea” conducătorilor PCC. Ordinul de incriminare a Gărzilor Roșii a fost, de asemenea, dat după ce a fost revizuit de secretarul general al Consiliului de Stat.

După înlăturarea rezidenților cu origine nesănătoasă din Beijing, zonele rurale au pornit o nouă rundă de persecuție a „elementelor de clasă”, „necorespunzătoare”. La 26 august 1966 un discurs al lui Xie Fuzhi a fost transmis la întâlnirea de lucru a Biroului Poliției din Daxing. Xie a ordonat poliției să ajute Gărzile Roșii cu sfaturi, informații și ajutor în percheziționarea caselor membrilor celor „cinci clase negre” (proprietari de pământ, țărani bogați, reacționari, elemente negative și elemente de dreapta). Notoriul masacru din Daxing⁸ a fost rezultatul direct al instrucțiunilor departamentului poliției; organizatorii săi au fost directorul și secretarul PCC al departamentului de poliție; criminalii au fost în cea mai mare parte milițieni, care n-au cruțat nici măcar copiii.

Mulți au fost admiși în PCC pentru „comportamentul bun” din timpul masacrelor similare. Conform unor statistici incomplete din provincia Guangxi, aproximativ 50.000 de membri PCC fuseseră implicați în comiterea de crime. Dintre ei mai mult de 9.000 fuseseră admiși în Partid la scurt timp după ce uciseseră pe cineva, mai mult de 20.000 comiseseră crime după admiterea în Partid și mai mult de 19.000 fuseseră implicați în crime în alte moduri.

În timpul Revoluției Culturale teoria claselor a fost de asemenea folosită și în aplicarea bătaii. „Cei răi” meritau bătaia, dacă le era aplicată de „cei buni”. Era onorabil pentru unul „rău” să bată un alt „rău”. Era o „neînțelegere” dacă un „bun” bătea un alt „bun”. Această teorie inventată de Mao Zedong a fost larg răspândită în mișcările rebele. Violența și crima au fost larg răspândite, urmând principiul că „dușmanii de clasă” merită orice.

De la 13 august 1967 la 7 octombrie 1967, milițienii din provincia Hunan, regiunea Dao i-au omorât pe membrii organizației „Xiangjiang vânt și tunet”, cât și pe membrii celor „cinci clase negre”. Masacrul a durat 66 de zile; mai mult de 4.519 oameni din 2.778 de familii au fost omorâți în 468 de brigăzi (unități administrative sătești), în 36 de comune populare din 10 districte. În întreaga prefectură alcătuită din 10 regiuni au fost omorâți 9.083 de oameni, 38% dintre ei fiind membri ai celor „cinci clase negre”, 44% fiind copiii acestora. Victima cea mai în vârstă avea 78 de ani; cea mai tânără - un nou-născut de 10 zile.

Acesta este doar un caz de violență dintr-o zonă restrânsă din timpul Revoluției Culturale. În Mongolia, după înființarea „comitetelor revoluționare” la începutul lui 1968, „purificarea de clasă” efectuată de așa-numitul „Partid Revoluționar al Poporului din Mongolia” a condus la omorârea a mai mult de 350.000 de oameni. În 1968 zeci de mii de oameni din provincia Guangxi au participat la masacrarea fracțiunii rebele a organizației „422”, omorând mai mult de 110.000 de oameni.

⁸ Masacrul de la Daxing s-a petrecut în august 1966 în timpul schimbării conducerii Partidului în Beijing. La vremea aceea, Xie Fuzhi, ministrul Securității Publice, a ținut un discurs la o sedință a Biroului Securității Publice din Beijing, în care a încurajat pasivitatea față de acțiunile Gărzilor Roșii împotriva „celor cinci clase negre”. Acest discurs a fost transmis Comitetului Permanent al Biroului Securității Publice din Daxing. După această sedință, Biroul Securității Publice din Daxing a trecut la acțiune și a format un plan prin care a incitat masele din regiunea Daxing la crime împotriva „celor cinci clase negre”.

Aceste cazuri scot în evidență faptul că actele majore de crimă violentă din timpul Revoluției Culturale au fost în totalitate sub directa instigare și control al conducătorilor PCC, care au încurajat și folosit violența pentru a persecuta și omorî oameni. Criminalii direct implicați în dirijarea și execuția masacrelor au fost, în cea mai mare parte, ofițeri de armată, poliție, miliții înarmate, membri ai PCC și ai Ligii Tineretului.

În timpul reformei agrare PCC s-a folosit de țărani pentru a-i elimina pe proprietarii de pământ și pentru a obține pământ; în timpul reformei industriei și comerțului PCC a folosit clasa muncitoare pentru a-i elimina pe capitaliști și a le confisca averile; în timpul mișcării „Anti Dreapta” PCC a eliminat toți intelectualii care aveau idei opuse ideologiei PCC. Atunci care a fost scopul tuturor crimelor din timpul Revoluției Culturale? PCC s-a folosit de un grup pentru a elimina un alt grup, nici o clasă nefiind considerată „de încredere”. Chiar dacă erai muncitor sau țaran, două clase pe care PCC se bazase în trecut, dacă părerile tale erau diferite de cele ale Partidului viața îți era în primejdie. În final la ce au folosit toate acestea?

Scopul a fost instaurarea comunismului ca unică religie, care să domine întreaga țară, controlând nu numai statul ci și gândurile și mintea fiecărui cetățean. Revoluția Culturală a împins PCC și cultul personalității lui Mao Zedong la extrem. Teoria lui Mao Zedong trebuia să fie folosită pentru a dicta totul, iar „viziunea” unui singur individ trebuia implantată în mințile zecilor de milioane de oameni. Revoluția Culturală, fără precedent și fără egal până în prezent, s-a ferit în mod deliberat să stabilească ce anume era interzis. În schimb Partidul a stabilit „ce este permis și cum anume trebuia dus la îndeplinire”. Orice din afara acestei granițe era imposibil de făcut sau chiar de luat în discuție.

În timpul Revoluției Culturale fiecare cetățean trebuia să practice un ritual asemănător cu ritualurile religioase: „cere instrucțiuni de la Partid dimineața și raportează Partidului seara”, „salută-l pe secretarul general Mao de câteva ori pe zi și urează-i viață lungă”, „participă la rugăciuni politice în fiecare dimineață și seară”. Aproape oricine știa să scrie a trăit experiența redactării auto-criticii și a raportului asupra gândurilor. Asemenea citate de-ale lui Mao Zedong erau folosite frecvent: „lupta feroce împotriva fiecărui gând egoist”, „execută instrucțiunile indiferent dacă le-ai înțeles sau nu; adâncește-ți înțelegerea în procesul de execuție”.

Nu era permis să te închini decât în fața unui singur „Dumnezeu”: Mao Zedong; se permitea studierea unei singure scripturi: învățătura lui Mao Zedong. După puțin timp, procesul de „creare a lui Dumnezeu” atinsese un asemenea grad încât oamenii nu-și puteau cumpăra mâncare la cantină dacă nu-l recitau, citau, sau felicitau pe Mao Zedong. La cumpărături, în autobuz, chiar și în convorbirile telefonice trebuia să reciti un citat din Mao Zedong chiar dacă era cu totul irelevant. În aceste ritualuri de venerare, oamenii deveneau fanatici sau cinici - în ambele cazuri sub controlul spectrului demonic al comunismului. Producerea de minciuni, tolerarea minciunilor și a te baza pe minciuni deveniseră stiluri de viață pentru poporul chinez.

VII. Reforma și deschiderea - violența progresează cu timpul

Revoluția Culturală a fost o perioadă sângeroasă presărată cu o mulțime de nedreptăți, crime și confuzie între bine și rău, și în care conștiința aproape că dispăruse. După Revoluția Culturală, conducătorii PCC și-au schimbat sloganele de multe ori, dat fiind că membrii guvernului s-au schimbat și ei de șase ori în 20 de ani. Proprietatea privată a revenit în China, diferențele în standardul de viață dintre sat și oraș s-au mărit, suprafața acoperită de deșert s-a mărit rapid, apele râurilor au secăt, abuzul de droguri și prostituția au înflorit. Toate „crimele” împotriva cărora a luptat PCC sunt acum permise din nou.

Ticăloșia, natura deviantă, acțiunile malefice și capacitatea PCC de a distruge țara s-au întărit. În timpul masacrului din Tiananmen din 1989 Partidul a mobilizat armata și tancurile pentru a omorî studenții care protestau în Piața Tiananmen. Persecuția vicioasă împotriva practicantilor Falun Gong este ceva încă și mai odios. În octombrie 2004, în scopul de a confisca pământul de la țărani, orașul Yulin din provincia Shaanxi a mobilizat 1.600 de soldați din unitățile anti-teroriste pentru a aresta și împușca mai mult de 50 de țărani. Politica de control a guvernului Chinei continuă să se bazeze pe filozofia PCC de luptă și violență. Singura diferență față de trecut este că Partidul a devenit chiar mai înșelător.

Elaborarea legilor

PCC n-a încetat nici o clipă să creeze conflicte între oameni. A persecutat un mare număr de cetățeni „reacționari”, „anti-socialiști”, „elemente negative”, și „membri unor culte malefice”. Natura totalitară a PCC continuă să fie în conflict cu toate grupările și organizațiile civile. În numele „menținerii ordinii și stabilității societății” Partidul a continuat să schimbe Constituția, legile și regulamentele și a persecutat pe oricine a fost în dezacord.

La 20 iulie 1999, Jiang Zemin personal, împotriva voinței majorității membrilor Biroului Politic, a luat decizia de a elimina Falun Gong în trei luni; calomniile și minciunile au inundat țara imediat. După ce Jiang Zemin a denunțat Falun Gong spunând că este un „cult malefic” într-un interviu dat ziarului francez *Le Figaro*, propaganda oficială chineză a continuat imediat cu o serie de articole prin care oricine din țară era presat să se ridice împotriva Falun Gong. Congresul Național al Poporului a fost forțat să aprobe un „decret” foarte ambiguu care să trateze cu problema cultelor malefice; nu mult după aceea Curtea Supremă a Poporului și Procuratura Supremă a Poporului au „explicat” împreună acest „decret”.

La 22 iulie 1999 agenția de știri *China Nouă* a publicat discursurile conducătorilor departamentelor de Organizare de Propagandă ale PCC, prin care susțineau în mod public persecuția Falun Gong inițiată de Jiang Zemin. Cetățenii chinezi s-au trezit prinși în această persecuție prin simplul fapt că a fost o decizie a Partidului. Ei n-au altă posibilitate decât să aculte ordinele, și n-au dreptul la nici o obiecție.

În ultimii 5 ani guvernul a utilizat un sfert din resursele sale financiare în persecuția împotriva Falun Gong. Fiecare cetățean a trebuit să treacă un test; majoritatea celor care au recunoscut că practică Falun Gong și care au refuzat să renunțe la practică și-au pierdut locurile de muncă; unii au fost condamnați la muncă forțată. Practicanții Falun Gong n-au încălcat nici o lege, nu și-au trădat țara și nici nu s-au opus guvernului; ei cred doar în Adevăr, Bunăvoință și Toleranță. Cu toate acestea, au fost închiși cu sutele de mii. În timp ce PCC a instaurat o blocadă strictă a informației, mai mult de 2.700 dintre ei au fost omorâți prin tortură - cifră confirmată de mărturiile familiilor; numărul real al morților este mult mai mare.

Raportarea de știri

La 15 octombrie 2004 *Wenweipao* din Hong Kong a raportat că al 20-lea satelit lansat de China a „revenit pe Pământ”; de fapt satelitul căzuse pe casa lui Huo Jiyu din orașul Penglai, situat în regiunea Dayin din provincia Sichuan, și o distrusese. Raportul l-a citat pe directorul guvernului regiunii Dayin, Ai Yuqing, care a confirmat că „obiectul negru” este satelitul. Ai Yuqing însuși era directorul adjunct al proiectului de recuperare a satelitului. Cu toate acestea agenția de știri *China Nouă* a raportat doar timpul și data la care a fost recuperat satelitul, subliniind faptul că acesta este cel de-al 20-lea satelit științific și tehnic experimental recuperat de China - n-a spus nici un cuvânt despre distrugerea casei. Acesta este un exemplu tipic ce reflectă practicile mass-mediei chineze de a raporta numai veștile bune și de a ascunde veștile rele, urmând instrucțiunile primite de la Partid.

Minciuni și calomnii publicate în ziare și transmise de televiziune au susținut din plin executarea politicilor PCC în toate mișcările politice din trecut. Comenzile Partidului sunt executate instantaneu de mass-media din toată țara. Atunci când Partidul a vrut să pornească mișcarea „Anti Dreapta”, mass-media din toată China a raportat la unison crimele elementelor de dreapta. Atunci când Partidul a vrut să înființeze comunele populare, fiecare ziar din întreaga țară a început să preamărească superioritatea comunelor populare. În prima lună de persecuție a Falun Gong, toate posturile de radio și televiziune au calomniat Falun Gong la ore de maximă audiență, în mod repetat, cu scopul de a spăla oamenii pe creier. De atunci înapoi Jiang Zemin a utilizat toate componentele mass-mediei în mod repetat, pentru a răspândi minciuni și calomnii îndreptate împotriva Falun Gong. Aici este inclus și efortul la scară națională de a incita ură împotriva Falun Gong prin raportarea de știri false despre practicantii Falun Gong, care chipurile comit crime și se sinucid. Un asemenea raport falsificat este cel despre înscenarea „Auto-incendierii din Piața Tiananmen” care a fost criticat de Organizația pentru Dezvoltare și Educație Internațională de la Geneva ca fiind o înscenare a guvernului, cu scopul de a înșela oamenii. În ultimii cinci ani nici un ziar sau post de televiziune din China continentală n-a raportat adevărul despre Falun Gong.

Cetățenii chinezi sunt obișnuiți cu raportarea de știri false. Un reporter veteran al agenției *China Nouă* a pus la un moment dat întrebarea (retorică) „Cum poți să dai crezare unui raport al agenției *China Nouă*?” Oamenii au descris agențiile de presă chineze ca fiind căței PCC. Un cântec popular spune:

„Este un câine crescut de Partid, care păzește poarta Partidului.
Va mușca pe oricine vrea Partidul să muște
Va mușca de câte ori va vrea Partidul să muște”.

Educația

În China educația a devenit o altă unealtă folosită pentru a controla oamenii. Scopul educației ar fi să dezvolte o judecată corectă și să genereze acumulare de cunoștințe. Cunoștințele se referă la înțelegerea informației, datelor și evenimentelor istorice; judecata se referă la procesul de analiză, investigare, critică și reproducere a acestor cunoștințe - un proces de dezvoltare spirituală. Cei care au cunoștințe dar cărora le lipsește o judecată corectă sunt numiți „șoareci de bibliotecă” - nu sunt cu adevărat intelectuali cu conștiință socială. De aceea, în istoria Chinei, intelectualii cu discernământ (nu cei care doar dețin cunoștințe) au fost foarte respectați. Dar sub controlul PCC, China s-a umplut de intelectuali care dețin cunoștințe, dar cărora le lipsește discernământul, sau care nu îndrăznesc să-și exerseze discernământul. Educația în școli îi învață pe elevi și studenți să nu facă ceea ce nu vrea Partidul. În ultimii ani școlile au început să predea politica și istoria PCC folosind manuale unitare. Profesorii nu cred în conținutul textelor, dar disciplina de Partid îi forțează să le predea împotriva voinței lor. Elevii și studenții nu cred nici ei în aceste texte și nici în profesori, dar trebuie să le memoreze perfect pentru a putea trece examenele. Nu demult, între întrebările de la examenele pentru admiterea la facultăți și licee au fost incluse întrebări despre Falun Gong. Cei care nu știu răspunsurile standard nu primesc notele mari necesare pentru admitere la facultăți și licee bune. Dacă cineva îndrăznește să spună adevărul va fi exmatriculat din școală imediat și își va pierde șansa de a primi o educație academică.

În sistemul public de educație, datorită influenței ziarelor și a documentelor guvernului, au fost răspândite ca adevăruri o mulțime de citate, de exemplu cel din Mao Zedong „Trebuie să susținem ceea ce este opus dușmanului și trebuie să ne opunem la orice este susținut de dușman”. Efectele negative se regăsesc pretutindeni: sufletele oamenilor au fost otrăvite, bunăvoința a dispărut, principiul moral de a trăi în pace și armonie a fost distrus.

În 2004 Centrul de Informare al Chinei a analizat un sondaj de opinie realizat de China Sina Net, iar rezultatele au arătat că 82.6% dintre tinerii chinezii au fost de acord cu abuzul femeilor, copiilor și al prizonierilor de război. Acest rezultat este șocant; el reflectă mentalitatea chinezilor, în special a generației tinere, căreia îi lipsește înțelegerea de bază a conceptului tradițional de conducere benevolentă, sau noțiunea universală de omenie.

La 11 septembrie 2004 un individ a tăiat cu fanatism 28 de copii în orașul Suzhou. Pe 20 ale aceleiași luni, în provincia Shandong, un alt individ a rănit 25 de elevi de școală primară cu cuțitul. Câțiva profesori de școală elementară au forțat niște elevi să confecționeze manual artificii pentru a strânge bani pentru școală - rezultatul a fost o explozie în care elevii au murit.

Implementarea campaniilor

Conducătorii PCC au folosit adesea amenințări și constrângeri în scopul implementării politicii. O metodă folosită des a fost sloganul politic. Mult timp PCC a considerat numărul de lozinci afișate drept măsură a gradului de „împlinire” politică. În timpul Revoluției Culturale, Beijing-ul a devenit peste noapte o „mare roșie” de afișe cu lozinci: „Jos cu conducerea capitalistă din Partid”. La sate, ironic, afișele purtau sloganul prescurtat „Jos cu Partidul de la conducere”.

Recent, în scopul promovării Legii Pădurilor, Biroul Forestier de Stat și toate stațiunile și birourile de protecție a pădurilor au dat ordin strict pentru afișarea unui număr standard de lozinci. Dacă acest număr nu era respectat, echivala cu neîndeplinirea sarcinii. În consecință administrația locală a prezentat un mare număr de afișe cu lozinci de genul: „Oricine arde munții va înfunda pușcăria”. În procesul de control al nașterilor din ultimii ani s-au vehiculat lozinci și mai înspăimântătoare, cum ar fi „Dacă se încalcă legea, va fi sterilizat tot satul”, „Mai bine un mormânt nou decât un nou născut”, sau „Dacă nu și-a făcut vasectomie așa cum trebuia - o să-i fie dărâmată casa; dacă n-a avortat așa cum trebuia – i se vor confisca vacile și pământul pe care cultivă orez”. Au existat multe alte lozinci care au încălcat drepturile omului și Constituția, de exemplu: „Mâine o să dormi la închisoare dacă azi nu-ți plătești taxele”.

Lozinca este de fapt o reclamă, exprimată însă într-un mod mult mai repetitiv și direct. De aceea guvernul chinez folosește des lozincile pentru a-și promova ideile politice, credințele și poziția. Sloganele politice pot fi considerate asemenea cuvintelor pe care le adresează guvernul poporului. Cu toate acestea, în lozincile promovate de PCC, este ușor de detectat tendința către violență și cruzime.

VIII. Spălarea pe creier a întregii țări și transformarea sa într-o „închisoare a minții”

Cea mai eficientă armă folosită de PCC în scopul menținerii conducerii sale tiranice este sistemul său de control. Într-un mod bine organizat PCC impune fiecărui cetățean mentalitatea de ascultător. Nu are nici o importanță dacă Partidul se contrazice singur sau dacă își schimbă constant politica, atâta timp cât poate organiza în mod sistematic un mod în care oamenilor să le fie interzise drepturile cele mai fundamentale. Tentaculele guvernului sunt omniprezente. În zonele rurale sau la orașe cetățenii sunt guvernați de așa numitele comitete orășenești. Până nu demult căsătoriile și divorțurile și chiar dreptul de a avea un copil trebuiau aprobate de aceste comitete. Ideologia Partidului, modul de gândire, organizarea, structura socială, mecanismul de propagandă și sistemul administrativ aveau un singur scop – de a fi unelte ale dictaturii. Partidul, prin sistemul său de guvernare, încearcă să controleze gândirea și acțiunile fiecărui membru al societății.

Brutalitatea metodelor de control nu se rezumă doar la tortura fizică. Partidul aduce în mod forțat oamenii în starea în care nu mai sunt capabili să gândească independent, transformându-i într-o

masă de lași care nu mai au curajul să-și spună părerile și care sunt preocupați numai de păzirea propriei piei. Scopul conducerii PCC este să spele pe creier fiecare cetățean și să-l facă să gândească și să vorbească asemenea PCC și să facă numai ceea ce promovează PCC.

O vorbă spune „Politica Partidului este ca luna, se schimbă la fiecare 15 zile”. Indiferent cât de des își schimbă Partidul politica, întreaga națiune trebuie s-o urmeze îndeaproape. Când ești folosit pentru a-i ataca pe alții trebuie să-i mulțumești Partidului pentru că te apreciază; când ești rănit trebuie să-i mulțumești Partidului pentru „lecția care ți-a dat-o”; când ești discriminat din greșală și PCC te reabilitează după un timp trebuie să-i mulțumești Partidului pentru generozitatea sa, pentru mintea sa deschisă și pentru capacitatea sa de a-și corecta greșelile. PCC își conduce tirania în cicluri de suprimări urmate de reabilitări.

După 55 de ani de tiranie, PCC a închis mintea întregii națiuni încorsetându-o între limitele permise de PCC. Este o crimă să gândești ceva în afara acestor limite. După lupte repetate prostia este apreciată ca fiind înțelepciune; a fi laș a devenit modul de supraviețuire. În societatea modernă în care Internet-ul este modul principal de transmitere a informației, PCC a ajuns să ceară oamenilor să exercite auto-control și să nu citească știri din străinătate, și nici să viziteze site-uri care conțin cuvintele cheie „drepturile omului” și „democrație”.

Tentativa de spălare pe creier condusă de PCC este absurdă, brutală, nerușinată, însă omniprezentă. Această mișcare a distorsionat valorile morale ale societății chineze și a rescris complet standardele de comportament și stilul de viață al întregii națiuni. PCC folosește în mod consistent și continuu tortura fizică și mentală cu scopul de a-și întări autoritatea absolută cu care conduce China pe baza atotcuprinzătoarei „religii PCC”.

Concluzie

De ce trebuie să lupte PCC constant pentru a-și menține puterea? De ce crede PCC că atâta vreme cât există viață, lupta este fără sfârșit ? Pentru a-și atinge scopul, PCC comite crime și distruge mediul înconjurător fără reținere și nu este interesat de faptul că majoritatea fermierilor și a orașenilor trăiesc în sărăcie.

Ce împinge PCC la o luptă continuă? Este oare ideologia comunistă? Răspunsul este NU. Unul dintre principiile PCC este înlăturarea proprietății private, ceea ce PCC a încercat când a ajuns la putere. A crezut că proprietatea privată este cauza principală a răului. Cu toate acestea, după reforma economică din 1980, proprietatea privată a fost permisă din nou în China și protejată prin Constituție. Examinând cei 55 de ani de minciuni ale PCC se poate observa clar că în toată această perioadă PCC n-a făcut decât să redistribuie proprietatea. După câteva reprize de redistribuire, PCC a convertit pur și simplu capitalul altora în propria sa proprietate privată.

PCC se consideră „pionierul clasei muncitoare”, cu misiunea de a elimina clasa capitaliștilor. Cu toate acestea, acum, prin lege și fără echivoc, permite capitaliștilor să devină membri de Partid. Membrii PCC nu mai cred în Partid sau în comunism, iar existența PCC nu mai are nici o justificare. Ceea ce a rămas din PCC este un înveliș fără conținut.

A fost oare lupta îndelungată dusă pentru a înlătura corupția din rândurile membrilor PCC? NU. După 55 de ani de conducere a PCC, corupția, hoția, comportamentul ilegal - acte care dăunează țării și poporului - sunt în continuare foarte frecvente în rândul oficialilor PCC din toată țara. În ultimii ani, din numărul de aproximativ 20 de milioane de oficiali PCC din China, 8 milioane au fost dați în judecată și pedepsiți pentru delikte legate de corupție. În fiecare an, aproximativ un milion de oameni depun plângeri în legătură cu oficiali corupți care n-au fost investigați. Din ianuarie până în septembrie 2004, Biroul de Schimburi Externe Chinez a investigat cazuri de

schimburi externe în 35 de bănci și 41 de companii și a găsit tranzacții ilegale în valoare de 120 milioane de dolari SUA. Potrivit statisticilor din ultimii ani, nu mai puțin de 4.000 de oficiali PCC au reușit să fugă din țară cu bani furati, valoarea fondurilor furate ridicându-se la zeci de miliarde de dolari SUA.

Au fost duse luptele în scopul îmbunătățirii educației și conștiinței oamenilor, pentru a-i cointeresa în problemele naționale? Răspunsul este, din nou, un răspuns NU. În China de azi mințile oamenilor sunt dominate din ce în ce mai mult de interese materiale, oamenii pierzându-și cinstea și virtutea tradițională. Înșelarea rudelor și prietenilor a devenit un sport de masă. Mulți chinezi sunt nepăsători față de numeroasele probleme importante cum ar fi drepturile omului, persecuția Falun Gong și refuză să discute despre ele. A-ți păstra gândurile pentru tine și a nu spune adevărul au devenit necesități pentru a supraviețui în China. În același timp PCC a incitat în nenumărate rânduri instinctele naționaliste. Un exemplu ar fi cel în care PCC a organizat cetățenii chinezi să arunce cu pietre în ambasada SUA și să ardă steaguri americane. Chinezii au fost tratați fie ca o masă care ascultă și execută ordinele pe care le primește, fie ca o mulțime violentă, dar niciodată ca cetățeni cărora să le fie garantate drepturile. Ridicarea culturală este baza ridicării conștiinței oamenilor. Principiile morale ale lui Confucius și Mencius au stabilit de mii de ani standarde și principii morale. „Dacă toate aceste principii [morale] sunt abandonate, atunci oamenii nu vor mai avea legi pe care să le urmeze și cum să discearnă binele de rău. Ei își vor pierde direcția...Calea va fi distrusă”⁹.

Scopul luptei continue de clasă a PCC este de a crea un haos în mijocul căruia să se poată instaura ferm, pe sine însuși, ca Partid conducător unic și unică religie în China, folosind ideologia Partidului pentru a controla poporul chinez. Instituțiile guvernamentale, armata și mass-media sunt unelte prin care PCC își exercită dictatura violentă. PCC, care a adus Chinei boli incurabile, este el însuși în pragul falimentului, colapsul său fiind inevitabil.

Unii oameni se tem că în țară va fi haos dacă se va dezintegra PCC. Cine va înlocui rolul PCC în guvernarea Chinei? În istoria de 5.000 de ani a Chinei, PCC a fost la conducere 55 de ani, o perioadă scurtă ca umbra unui nor trecător. Din păcate totuși, în scurta perioadă de 55 de ani, PCC a distrus credința tradițională și standardele; a distrus principiile morale tradiționale și structurile sociale; a transformat grija și dragostea între ființele umane în luptă și ură; a înlocuit respectul față de Cer, Pământ și natură cu aroganța „oamenilor care cuceresc natura”. Cu un act de distrugere urmat de altul, PCC a făcut ravagii în mediul social, moral, în sistemul ecologic, lăsând națiunea chineză într-o criză profundă.

În istoria Chinei fiecare conducător binevoitor a considerat dragostea față de oameni și educarea lor ca pe o datorie. Natura umană aspiră către bunătate, iar rolul conducerii este să încurajeze această tendință umană înăscută. Mencius a spus „Aceasta este calea poporului: cei cu mijloace stabile vor avea inimile stabile, iar cei fără mijloace stabile nu vor avea inimile stabile”¹⁰. Educația fără prosperitate a fost inefectivă; conducătorii tiranici care nu și-au iubit poporul și care au ucis oameni nevinovați au fost disprețuiți de poporul chinez.

În cei 5.000 ani de istorie chineză s-au perindat mulți conducători binevoitori: împăratul Yao, împăratul Shun, împăratul Wen, împăratul Wu al dinastiei Zhou, împărații Wen și Jing ai dinastiei Han, împăratul Tang Taizong din dinastia Tang, împărații Kangxi și Qianlong din dinastia Qing. Prosperitatea din timpul acestor dinastii a fost rezultatul practicării Căii Cerești de către conducători, care au urmărit „Doctrina Căii de Mijloc” și s-au străduit să mențină pacea și stabilitatea. Caracteristicile unui conducător benevolent sunt: promovarea oamenilor virtuoși și

⁹ Kang Youwei, „Colecții de scrieri politice” (1981). Zhonghua Zhujū. Kang Youwei (1858-1927) a fost un important gânditor reformist din perioada târzie a dinastiei Qing

¹⁰ Din Mencius

capabili, păstrarea unei minți deschise față de alte opinii, promovarea dreptății și păcii, a dăruirii oamenilor ceea ce au nevoie. În felul acesta cetățenii vor urma legile, se vor comporta corect și politicos, vor trăi fericiți și vor munci eficient.

Ne întrebăm de multe ori ce determină prosperitatea sau dispariția unui stat? Când PCC va dispărea ne putem aștepta ca pacea și armonia să revină în China. Oamenii vor redeveni cinstiți, benevolenți, modești și toleranți și națiunea va avea din nou grijă de nevoile de bază ale oamenilor și toate profesiile vor prospera.

Note:

[1] Din „Analele Alimentelor și Mărfurilor” în *Istoria fostei dinastii Han (Han Shu)*. „Tot ce există sub Cer” se referă la China sub împărați.

[2] Qian Bochong, *Cultura orientală*, ediția a patra, 2000

[3] Gao Gang și Rao Shushi foști membri ai Comitetului Central. După o încercare nereușită în lupta pentru putere în 1954, au fost acuzați de tentativă de dezbinare a Partidului și excluși din Partid. Hu Feng, intelectual și critic literar, s-a opus politicii literaturii doctrinare a PCC. A fost dat afară din Partid în 1955 și condamnat la 14 ani de închisoare. Din 1951 în 1952 PCC a inițiat campania „Celor trei Anti” și campania „Celor cinci Anti”, mișcări al căror scop declarat a fost eliminarea corupției, risipei și a birocrăției din cadrul Partidului, guvernului, armatei și a organizațiilor de masă.

[4] Lu Xun sau Lu Hsun (25 septembrie 1881 - 19 octombrie 1936) este de multe ori considerat fondatorul limbajului literar chinezesc modern (Baihua). El a fost și un remarcabil traducător. Ca scriitor de stânga, Lu a jucat un rol important în istoria literaturii chineze. Cărțile sale au influențat mulți tineri. După ce în 1906 s-a întors din Sendai, Japonia, unde își făcuse studiile medicale, el a devenit lector la Universitatea din Beijing și a început să scrie.

[5] Împăratul de Jad și Regele Dragon sunt personaje mitologice. Împăratul de Jad, cunoscut în mod formal sub numele de Augustul Personaj de Jad și denumit familiar de copii și oamenii obișnuiți „Bunicul din Rai”, este în credința chineză conducătorul Raiului și unul dintre cei mai importanți zei din panteonul Daoist chinezesc. Regele Dragon este conducătorul divin al celor patru mări. Fiecare mare, corespunzând unui punct cardinal, este condusă de un Rege Dragon. Regii Dragoni trăiesc în palate de cristal păzite de soldați creveți și generali crabii. În afara faptului că domnesc peste împărăția apelor, Regii Dragoni controlează norii și ploaia. Se spune că Regele Dragon al Mării de Est domnește peste cel mai întins teritoriu.

[6] Peng Dehuai (1898 - 1974): general comunist chinez și lider politic. Peng a fost comandantul șef în războiul din Coreea, a fost vice-premier al Consiliului de Stat, membru al Biroului Politic și Ministrul al Apărării între 1954-1959. A fost înlăturat după ce și-a manifestat dezaprobarea față de abordarea de stânga a lui Mao Zedong, la plenara PCC din 1959 din Lushan.

[7] Zhao Gao (data nașterii necunoscută, a murit în 210 d.C): eunucul șef din timpul dinastiei Qing. În 210 d.C, după moartea împăratului Qin Shi Huang, Zhao Gao, prim-ministrul Li Si și cel de-al doilea fiu al împăratului, Hu Hai, au încălcat două puncte din testamentul împăratului instaurându-l pe Hu Hai ca nou împărat și forțându-l pe prințul Fu Su să se sinucidă. Mai târziu neînțelegerile dintre Zhao Gao și Hu Hai s-au accentuat. Zhao a adus o căprioară la curtea regală și a afirmat că este un cal. Doar un mic număr de oficiali au îndrăznit să-l contrazică și să spună că nu este un cal, ci o căprioară. Zhao Gao a considerat că cei care l-au contrazis sunt împotriva lui și i-a înlăturat de la curte.

[8] Masacrul de la Daxing s-a petrecut în august 1966 în timpul schimbării conducerii Partidului în Beijing. La vremea aceea, Xie Fuzhi, ministrul Securității Publice, a ținut un discurs la o ședință a Biroului Securității Publice din Beijing, în care a încurajat pasivitatea față de acțiunile Gărzilor Roșii împotriva „celor cinci clase negre”. Acest discurs a fost transmis Comitetului Permanent al Biroului Securității Publice din Daxing. După această ședință, Biroul Securității Publice din Daxing a trecut la acțiune și a format un plan prin care a incitat masele din regiunea Daxing la crime împotriva „celor cinci clase negre”.

[9] Din Kang Youwei, „*Colecții de scrieri politice*” (1981). Zhonghua Zhuju. Kang Youwei (1858-1927) a fost un important gânditor reformist din perioada târzie a dinastiei Qing.

[10] Din *Mencius*.